

Sygn. akt II AKz 794/20

POSTANOWIENIE

Dnia 18 sierpnia 2020r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia SA Alicja Bochenek

Protokolant: Kamil Klupś

w sprawie **A. G. (G.)**

podejrzanego o popełnienie przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

zażalenia obrońcy podejrzanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 13 lipca 2020 roku, sygn. akt XXI Kp 310/20

w przedmiocie przedłużenia czasu trwania aresztu tymczasowego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 13 lipca 2020 roku sygn. akt XXI Kp 310/20 Sąd Okręgowy w Katowicach, na podstawie art. 263 § 2 k.p.k., art. 249 § 1 k.p.k. i art. 258 § 1 pkt 2 oraz § 2 k.p.k. przedłużył okres stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego A. G., zastosowany na mocy postanowienia Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach z dnia 22 kwietnia 2020r., sygn. akt IV Kp 227/20, do dnia 17 października 2020r. godz. 16:40.

Od powyższego postanowienia zażalenie wywiódł obrońca podejrzanego, zarzucając orzeczeniu obrazę przepisów prawa procesowego w postaci art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 258 § 2 k.p.k. oraz art. 257 § 1 k.p.k. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wniesione w sprawie zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Przeprowadzona kontrola odwoławcza potwierdza, że trafnie sąd I instancji wskazał na aktualność w sprawie ogólnej, wynikającej z art. 249 § 1 k.p.k. przesłanki stosowania środków zapobiegawczych, jak też przesłanek o szczególnym charakterze wymienionych w art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k., uzasadniających konieczność przedłużenia tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego.

Na wstępie należy odnieść się do kwestii występowania w niniejszej sprawie przesłanki z art. 249 § 1 k.p.k. i na tej płaszczyźnie wskazać trzeba, iż lektura akt sprawy – wbrew twierdzeniom obrony – prowadzi do wniosku, że ustalenia Sądu I instancji są trafne, bowiem ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (wskazanego w

uzasadnieniu skarżonego postanowienia) wynika duże prawdopodobieństwo, iż podejrzany dopuścił się zarzucanego mu czynu. O ile sąd nie przesądza o odpowiedzialności, winie i sprawstwie podejrzanego i oczywistym pozostaje, iż kwestie te do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia (w przypadku wniesienia aktu oskarżenia) pozostają otwarte, to jednak nie można zgodzić się ze stwierdzeniem, iż żaden ze zgromadzonych dotychczas w niniejszej sprawie materiałów nie uprawdopodobnia sprawstwa podejrzanego. W szczególności należy wskazać przy tym m. in. zeznania pokrzywdzonego, depozycje świadków, protokoły okazania wizerunku, czy opinię z analizy lekarskiej. Na obecnym etapie koniecznym jest zasadniczo rozważenie, czy zebrane w sprawie dowody owo duże prawdopodobieństwo popełnienia przestępstwa przez podejrzanego stwarzają. Analizując natomiast akta sprawy nie można przyjąć odmiennych od sądu a quo ustaleń oraz wniosków, co do realizacji przesłanki z art. 249 § 1 k.p.k.

Potrzeba zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania łączy się także z występującą w sprawie przesłanką szczególną, o której mowa w art. 258 § 2 k.p.k., co potwierdza w szczególności fakt, iż podejrzany stoi pod zarzutem popełnienia przestępstwa zagrożonego karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3. Wziąwszy pod uwagę kwestie podmiotowo-przedmiotowe, takie jak wagę i charakter czynu, wysoki stopień społecznej szkodliwości i okoliczności jego popełnienia prognozowanie, iż grozi podejrzanemu surowa kara pozbawienia wolności nie jest jedynie hipotetyczne. Taka zaś groźba, jak wskazuje się w wielu orzeczeniach, może skłaniać podejrzanego do działań zakłócających prawidłowy tok postępowania w celu uchylenia się od odpowiedzialności karnej. Z uwagi na fakt, że wskazana w art. 258 § 2 k.p.k. okoliczność ma charakter domniemania prawnego, nie jest konieczne dowodowe wykazywanie, czy podejrzany podejmował już w przeszłości konkretne działania w tym kierunku (vide: m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2014 r., sygn. akt II KK 83/14).

Sąd odwoławczy podziela zapatrywania sądu I instancji wyrażone w pisemnych motywach zaskarżonego rozstrzygnięcia odnośnie obawy nakłaniania przez podejrzanego do składania fałszywych zeznań lub utrudniania postępowania w inny bezprawny sposób, o której traktuje przepis art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. Przedstawiona wyżej kwestia ma szczególne znaczenie z uwagi na znajomość i relacje podejrzanego z pokrzywdzonym i nie można wykluczyć, iż będzie podejrzany próbował wpłynąć na dotychczasowe zeznania pokrzywdzonego celem umniejszenia swojej odpowiedzialności. Wprawdzie złożył podejrzany wyjaśnienia, jednak ich treść nie koresponduje z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Nie można zatem wyeliminować obawy, iż podejrzany w warunkach wolnościowych, mógłby podjąć działania celem uniemożliwienia dokonania pełnego rozeznania przez organy ścigania, tym bardziej, iż interes w tymże działaniu podejrzany niewątpliwie ma. Powyższe daje zatem podstawy do oparcia rozstrzygnięcia o przesłankę z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k.

W przedmiotowym postępowaniu nie może być mowy o naruszeniu dyrektywy minimalizacji oraz proporcjonalności środków zapobiegawczych, gdyż tylko ten środek zapobiegawczy jest w stanie zabezpieczyć prawidłowy tok postępowania przygotowawczego. Mając zatem w polu widzenia powyższe okoliczności oraz nasilenie przesłanek warunkujących stosowanie środków zapobiegawczych, a także realne zagrożenie dla prawidłowego przebiegu postępowania, uznać należało, że tymczasowe aresztowanie w sposób należyty zabezpieczy prawidłowy tok dalszego postępowania. Środki o charakterze wolnościowym, wobec ich mniejszej efektywności, nie dają takiej gwarancji, dlatego też, za niezasadny uznano zarzut naruszenia art. 257 § 1 k.p.k.

Nadto w sprawie nie zachodzą przesłanki negatywne z art. 259 k.p.k., których występowanie musiałoby skutkować odstąpieniem od dalszego stosowania wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania.

W związku z powyższym, kierując się przedstawioną wyżej argumentacją, Sąd Apelacyjny w Katowicach orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

ZARZĄDZENIE

- odpis postanowienia doręczyć podejrzanemu z pouczeniem o prawomocności i jego obrońcy;
- zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 18 sierpnia 2020r.